

Arrest

nr. 111 285 van 4 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2013 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot oplegging van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 oktober 2013 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die *loco* advocaat C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 december 2003 een asielaanvraag in. Inzake deze aanvraag neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 14 januari 2004 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die op 4 maart 2004 een bevestigde beslissing van weigering van verblijf neemt.

1.2. Verzoeker dient op 19 april 2007 een tweede asielaanvraag in. Deze wordt op 9 mei 2007 ontvankelijk verklaard. Inzake deze asielaanvraag neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 1 augustus 2007 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 3605 van 13 november 2007 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.3. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt op 20 december 2007 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoeker dient op 20 januari 2009 een derde asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 8 januari 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt vernietigd door de Raad bij arrest met nummer 41 499 van 9 april 2010. Op 15 juni 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 50 899 van 8 november 2010 weigerde ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.5. Verzoeker dient op 20 januari 2011 een vierde asielaanvraag in. Deze aanvraag wordt op 23 februari 2011 niet in overweging genomen.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 26 september 2013 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar. Deze beslissingen worden op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een

derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 14.01.2004, 12.02.2008, 13.01.2009, 23.05.2011, 28.03.2013.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Op 23.12.2003 diende betrokkene een eerste asielaanvraag in. Op 14.01.2004 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten geldig 05 dagen (bijlage 26bis). Tegen deze beslissing heeft verzoeker een dringend beroep ingesteld. Het CGVS heeft op 04.03.2004 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf en bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Betrokkene diende op 19.04.2007 een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 01.08.2007. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RW op 13.11.2007. Betrokkene ontving vervolgens op 12.02.2008 per aangetekend schrijven opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 20.12.2007) geldig 15 dagen. Betrokkene diende op 20.01.2009 een derde asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 15.06.2010. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RW op 08.11.2010. Betrokkene diende op 20.01.2011 een vierde asielaanvraag in. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een weigering tot inoverwegingname door de DVZ op 23.02.2011. Deze beslissing (bijlage 13quater) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen.

Op 13.11.2007 diende betrokkene eveneens een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 23.09.2008. Deze beslissing is op 13.01.2009 aan betrokkene betekend met een bevel het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 14.10.2009 diende betrokkene nogmaals een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 05.03.2013. Deze beslissing is op 28.03.2013 aan betrokkene betekend met een bevel het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene werd op 28.03.2013 door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het opgelegde inreisverbod wordt als volgt gemotiveerd:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

[...]

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 14/01/2004, 12/02/2008, 13/01/2009, 23/05/2011, 28/03/2013. Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

Betrokkene werd op 28/03/2013 door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad te duiden dat, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tegen een maatregel van vrijheidsberoving die werd genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding in overeenstemming is met de wet.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook

al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

3.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

3.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot

dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de Raad zich niet heeft uitgesproken binnen de in het tweede lid bedoelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk."

3.2.3. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

3.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

3.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet een

vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de Vreemdelingenwet.

3.2.7. *In casu* is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Dit wordt niet betwist door verweerder. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Het uiterst dringend karakter wordt ook niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

4.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

4.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de

zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich onder meer op een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en van de algemene zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan niet voldoende werd onderzocht door verweerder. Hij benadrukt dat zijn Afgaanse nationaliteit niet in vraag werd gesteld, evenmin als zijn afkomst uit Syahgerd in Parwan. Hij wijst erop dat in het kader van zijn laatste, ten gronde onderzochte, asielaanvraag werd geoordeeld dat hij bij zijn zus en (overleden) oom in Kaboel terecht kon. Hij wijst er evenwel op dat de situatie in Afghanistan heel volatiel is. Hij stelt meer concreet – verwijzend naar een bericht op de website van Buitenlandse Zaken te Frankrijk, een ANSO rapport dat handelt over het eerste kwartaal van 2013, de nieuwe ‘*Eligibility guidelines*’ van het UNHCR van 6 augustus 2013 en een rapport van UNAMA van juli 2013 – dat er sprake is van een verslechtering van de situatie en een toename van het geweld in Afghanistan en een algemene vrees voor wat de toekomst zal brengen onder meer gelet op de terugtrekking van de internationale troepen in 2014. Specifiek wat de situatie in Kaboel betreft, wordt allereerst verwezen naar een bericht op de website van Buitenlandse Zaken te Frankrijk waarin er sprake van is dat “*la saison des combats 2013, qui a véritablement commencé en mai, est d’une virulence toute particulière, tant à Kabul qu’en province. La menace reste notamment élevée à Kabul où 5 attentats graves ont eu lieu en un mois, entre fin mai et fin juin*”. Verzoeker verwijst verder naar het ANSO rapport en meer specifiek naar de pagina’s 10 en 11 van dit rapport waar de provincie Kaboel staat geregistreerd tussen de provincies waar er een bovengemiddelde groei van het aantal incidenten is en waar er sprake is van een verslechterde veiligheidssituatie voor de provincie Kaboel. Verder verwijst verzoeker naar de nieuwe ‘*Eligibility guidelines*’ van het UNHCR van 6 augustus 2013, waarin wordt gewezen op aanvallen van gewapende oppositiestrijders die “*high profile attacks*” blijven uitvoeren in Kaboel. Er wordt ook gewezen op een passage in deze nieuwe richtlijnen waarbij wordt verwezen naar het rapport van de UNOCHA die een verslechtering van de humanitaire situatie verwacht. In het kader van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wijst verzoeker eveneens op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM verwijzend naar de humanitaire situatie voor intern verplaatste vluchtelingen en terugkeerders uit het buitenland. Verzoeker stelt vervolgens nog dat, overeenkomstig een contactvergadering van het BCHV van 10 september 2013, waarop ook verweerder aanwezig was, er sprake is van een bevestiging van negatieve beslissingen voor Afghanistan omwille van een verslechtering van de situatie en het gegeven dat rekening moet worden gehouden met de nieuwe richtlijnen van het UNHCR (“*un gel décisions négatives*”).

pour l'Afghanistan", *"la situation s'est également dégradée et il faut tenir compte des nouvelles guidelines du HCR"*). Verzoeker besluit dat de recente gegevens met betrekking tot de evoluerende veiligheidssituatie in Afghanistan wijzen op een situatie van willekeurig geweld met een actueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling.

4.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

4.3.2.3. Het zorgvuldigheidbeginsel legt daarnaast de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

4.3.2.4. Hoewel heden nog niet bekend is wanneer en waarheen de gedwongen verwijdering van verzoeker zal plaats hebben, blijkt nergens uit dat de Afghaanse nationaliteit van verzoeker ooit in vraag werd gesteld. Dat verweerder een repatriëring plant naar Afghanistan blijkt uit het feit dat verweerder op 1 oktober 2013 de Afghaanse Consul te België heeft aangeschreven met een lijst van personen waarop verzoeker figureert met als bedoeling *"pour obtenir en temps utile la délivrance d'un document de voyage nous mettant à même de l'éloigner régulièrement du pays"*. Aldus kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker naar Afghanistan zal worden verwijderd.

4.3.2.5. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in het kader van de laatste ten gronde behandelde asielaanvraag van verzoeker baseerde op het advies van het UNHCR van 6 oktober 2008 en het UNHCR-rapport *"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan"* van juli 2009. In zijn arrest met nummer 50 899 van 8 november 2010 stelde de Raad vervolgens dat de afkomst van verzoeker uit Kaboel-stad kon worden aangenomen en motiveerde verder als volgt:

"Op 12 oktober 2010 laat de verwerende partij aan de Raad een update worden betreffende de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul in de periode tussen november 2009 en augustus 2010 ("Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" van 17 augustus 2010)". Hieruit blijkt dat het geweld in de stad Kabul vanaf 2010 zodanig is afgenomen dat de veiligheidssituatie in de stad rustig kan genoemd worden. De AEG's richten hun energie op andere locaties en beperken zich in de hoofdstad tot occasionele, grote, aandachttrekkende aanslagen. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat er op dit moment in de hoofdstad Kabul voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat, in het licht van de recente informatie over verzoekers plaats van herkomst Kabul-stad, verzoeker niet in aanmerking komt voor het statuut van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft ter terechtzitting geen concrete elementen aangevoerd waaruit blijkt dat de informatie in de update van 12 oktober 2010 en het besluit dat daaruit wordt genomen, namelijk dat ook na onderzoek van de situatie tussen november 2009 en augustus 2010, geen subsidiaire bescherming wordt toegekend aan burgers afkomstig uit Kabul, niet correct zouden zijn."

4.3.2.6. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door

artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

4.3.2.7. De Raad wijst erop dat van verweerder, in het licht van artikel 3 van het EVRM, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij de veiligheids- en/of humanitaire situatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en zijn handelen, met name de gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan te meer indien er een lange tijdspanne tussen de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en een gedwongen verwijdering van het grondgebied bestaat. In die zin kan van verweerder verwacht worden dat hij kennis heeft of zou moeten hebben van de door verzoeker ingeroepen rapporten, waaronder specifiek de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van augustus 2013, en de hierin vervatte recente elementen die *prima facie* lijken te wijzen op een problematische veiligheids- en/of humanitaire situatie in Afghanistan in het algemeen en Kaboel in het bijzonder als zijnde de plaats waarnaar verzoeker redelijkerwijze zal worden verwijderd.

De Raad kan slechts vaststellen dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt, en evenmin uit het administratief dossier, dat verweerder voor het nemen van deze beslissing heeft onderzocht, rekening houdend met het gegeven dat een laatste beoordeling in deze zin dateert van november 2010, of gelet op de nieuwe beschikbare informatie de toestand in Kaboel derwijze is gewijzigd dat er een mogelijk risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat en dit in het licht van de concrete omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken.

Verweerder merkt in de nota met opmerkingen op dat verzoeker steeds de mogelijkheid had een nieuwe asielaanvraag in te dienen indien hij van oordeel was dat de situatie in Kaboel fundamenteel was gewijzigd sinds zijn laatste asielaanvraag. Dit gegeven stelt verweerder evenwel niet vrij van voormeld onderzoek. Verder citeert verweerder in zijn nota uit een document van CEDOCA, '*COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie Kabul-stad*' van 5 september 2013. Verweerder lijkt hierbij te benadrukken dat burgers als dusdanig geen specifiek doelwit zijn voor de opstandelingen. De Raad stelt vast dat dit document in wezen een weergave betreft van de thans beschikbare informatie over Kaboel, met vermelding van de door verzoeker aangehaalde rapporten, en zonder dat hier verder enig standpunt wordt ingenomen. De Raad benadrukt dat dit document geen afbreuk doet aan voormelde vaststelling dat het aan verweerder toekwam om de actuele situatie in Kabul te onderzoeken in het licht van de nieuwe elementen die hierover beschikbaar waren op het ogenblik dat werd besloten tot een gedwongen verwijdering van verzoeker naar Afghanistan.

Verzoeker maakt *prima facie* aannemelijk dat er in het specifieke kader van zijn gedwongen verwijdering naar Afghanistan geen zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek gevoerd is naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij

ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Het door verzoeker ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door hem ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst naar de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst en geeft verder aan dat de levensomstandigheden voor Afghanen die terugkeren naar Kaboel zeer precair zijn.

Verweerder wijst op het feit dat verzoeker reeds zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Zoals vastgesteld, dateert de laatste uitspraak in deze zin evenwel van november 2010 daar waar verzoeker zich beroept op nieuwe rapporten waaronder nieuwe richtlijnen van het UNHCR van augustus 2013. Verweerder kan *prima facie*, gelet op de volatiele situatie in Afghanistan, niet *anno* 2013 teruggrijpen naar een in 2010 gedane beoordeling door de Raad. Verweerder meent verder uit het document van CEDOCA betreffende Kaboel van 5 september 2013 af te leiden dat deze stad veilig is voor gewone burgers. Zoals reeds aangegeven, wordt in dit document een overzicht gegeven van de situatie in Kabul zoals deze blijkt uit de meest recente beschikbare bronnen doch zonder dat blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze een concreet standpunt inneemt. Integendeel deelde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op een contactvergadering van het BCHV van 10 september 2013 nog mee dat er sprake was van een bevrozing van negatieve beslissingen voor Afghanistan en dit omwille van een verslechtering in de situatie in Afghanistan en teneinde rekening te houden met de nieuwe richtlijnen van het UNHCR. De vaststelling dringt zich op dat het eigenlijke risico in het licht van artikel 3 van het EVRM dat verzoeker loopt bij een terugkeer naar Afghanistan niet op een individuele wijze werd beoordeeld, niettegenstaande het gegeven dat een dergelijke beoordeling zich opdroeg in het licht van de door verzoeker aangebrachte elementen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt dat *in casu* werd vastgesteld dat verzoeker een ernstig middel heeft aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker in zijn specifiek geval door de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. Het nadeel is *in casu* evident ernstig en moeilijk te herstellen.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan wat de eerste bestreden beslissing betreft.

Aan de derde cumulatieve voorwaarden is bijgevolg eveneens voldaan.

5. Betreffende de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod

Gelet op het bepaalde in artikel 74/11, tweede lid van de Vreemdelingenwet – dat voorziet dat de beslissing tot verwijdering in bepaalde gevallen gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar – dient te worden aangenomen dat het inreisverbod niet op zichzelf kan bestaan zonder een daarmee samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten en deze laatste beslissing dan ook volgt. Een verdere bespreking van de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in het licht van het opgelegde inreisverbod dringt zich dan ook niet op.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van het inreisverbod, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS